

Hærefod, som om der ikke her var noget at paatale eller at omtale. Jeg maa dog sige, at det undrer mig, hvis det virkelig skulde være Tilfældet, hvad man siger, at Sognepræster, Skoleforstandere og velsituerede Gaardmænd faa Del i denne Bevilling. Sagen er nemlig den, at ingen kan faa Del i disse Understøttelser, medmindre der for Ministeriet er præsteret Uformuehedsattest. Men hvor komme saadanne Uformuehedsattester fra? Jeg mindes jo nok, at jeg for faa Dage siden hørte den højtærede Kirke- og Undervisningsminister udtale her i Salen, at Præsterne vare en af de fattigste Samfundsklasser, der fandtes her i Landet, og tager jeg ikke fejl, rettede den højtærede Kirke- og Undervisningsminister en særlig Anmodning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds om i Fremtiden at tage Præsterne med under sin Bævaagenhed. Jeg formoder derfor, at, naar Sognepræsterne faa Uformuehedsattester, for at deres Sønner, naar de søge videregaaende Uddannelse paa teknisk Selskabs Skole, kunne komme ind og erholde en saadan Uddannelse, faa de disse Uformuehedsattester hos den højtærede Kirke- og Undervisningsminister. Men hvor de rige og velsituerede Gaardmænd faa deres anbefalinger eller Attester for Uformuehed fra, ved jeg ikke. Mulig er det Præsterne, der lade Barmhertigheden gaa videre og udstede saadanne Attester, men er det Tilfældet, siger jeg, at det er skammeligt. Hvis det virkelig forholder sig saa, at velstaaende Folk tage disse Penge, med Hensyn til hvilke Rigsdagen udtrykkelig har ønsket og truffet Foranstaltninger til, at de skulde tilfalde alene ubemidlede, maa vi have den Sag kontrolleret, for det kan kun ændres ved den offentlige Kontrol (*En Stemme*: Det maa være en interessant Fortegnelse!) Ja, jeg haaber derfor ogsaa, at vi faa den at se. (*K. M. Klausen*: Den har ligget fremme.) Det har ikke været bekendt for mig; det skulde det ærede Medlem have sagt mig noget før, saa skulde jeg nok have set den efter. — Dernæst ser jeg, at det ærede Finansudvalg har udsat Spørgsmaalet, om man i Fremtiden skal bevilge Penge til Foredrag i Haandværker- og Industriforeninger. Jeg antager, at Meningen med denne Udsættelse er, at det ærede Finansudvalg ogsaa ønsker at høre Medlemmernes Udtalelser her i Salen angaaende denne Sag. Jeg skal da for mit Vedkommende sige, at jeg har indtil for kort Tid siden levét i den Tro, at de Penge, der opførtes

paa Finansloven i dette Øjemed, anvendtes til at sende Mænd omkring i Haandværker- og Industriforeninger, der kunde holde oplysende Foredrag om Industriens og Haandværkets Udvikling, Foredrag af faglig Natur, men det er ikke Tilfældet. Jeg har opdaget, at man ogsaa udsender Skuespillere og Skuespillerinder, selvfølgelig ikke for at holde oplysende faglige Foredrag for Haandværkerne og de industridrivende, men for at give dem en behagelig Aftenunderholdning. Jeg tror ikke, at det er Meningen, at disse Penge skulde anvendes i saadanne Øjemed. Ville Haandværker- og Industriforeningerne rundt omkring i vore Byer have Oplæsninger eller Underholdninger af æstetisk eller anden Natur, maa de betale det selv, mener jeg; ellers kommer man meget for vidt, saa har jo enhver Foredragsforening her i Landet efter min Formening samme Adkomst til at kræve Statens Hjælp til at lønne de Foredragsholdere, der rejse omkring og holde Foredrag i Foredragsforeningerne, hvoraf der jo findes mange her i Landet. Er Forholdet det, at man nu maa ty til Skuespillere og Skuespillerinder og maa have dem til at besørge Underholdningen i de omtalte Foreninger, saa er det et Vidnesbyrd om, at man er bleven træt af Foredrag. Jeg tror ogsaa, at de Foredrag, som holdes baade i Land- og Byforeningerne og i Industri- og Haandværkerforeningerne, for en væsentlig Del have tabt deres Betydning. Jeg for mit Vedkommende skulde ikke blive bedrøvet, hvis Finansudvalget skulde komme til det Resultat, at det er bedst at stryge disse Bevillinger, thi de have gjort deres Nytte, men de udrette nu ikke det, som i sin Tid tilsigtedes med dem. — Det ærede Finansudvalg har enstemmig tiltraadt en lille aarlig Bevilling til den afdøde Slotsforvalters Enke i Odense. Det er kun en lillebitte Post paa 100 Kr., som ikke er megen Omtale værd. Jeg vil imidlertid sige, at i og for sig billiger jeg ikke Princippet; jeg mener, at det offentlige har været saa kulant over for den vedkommende Mand for hans Død og efter hans Død over for hans Enke, at der næppe er særlig Anledning til, at Staten paatager sig en Forpligtelse til at yde 100 Kr. aarlig. Vedkommende Slotsforvalter maatte i en ung Alder træde ud af aktiv Tjeneste. Han blev senere uddannet til Dyrslæge og kom som saadan til Odense, men da denne Forretning ikke trivedes, gav man ham Stillingen som Slotsforvalter paa Odense Slot, og da hans økonomiske Forhold ikke vare videre lovende,